

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. H.**, narozeného, bytem, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2014, sp.zn. S-JMK103504/2013/OD/Fö, č.j. JMK 103504/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný dne 12.2.2014 vyhotovil rozhodnutí o odvolání (č.j. JMK 103504/2013, sp.zn. S-JMK 103504/2013/OD/Fö) žalobce, podané zmocněncem R. K.,, proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy, č.j. MUH/28683/13/306, sp.zn. dop/2486/13/306 ze dne 24.7.2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších změn a

doplňků (dále jen „zákon“), neboť porušil ust. § 18 odst. 3 zákona, kterého se dopustil dne 8.5.2013 v 15:07 hod., na dálnici D-2 v km 23, v katastru obce Starovice, směr jízdy Brno, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., přičemž mu byla hlídkou PČR naměřena rychlost nejméně 200 km/h, tedy údajně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více, tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí MěÚ Hustopeče potvrdil a odvolání zamítl.

Žalobu žalobce podává v zákonem stanovené lhůtě.

Pod bodem II. žaloby, označené jako nezákonně vedené řízení při existenci předběžné otázky uvedl následující.

Správní orgán I. stupně v rozporu s ust. § 64 odst. 1 písm. c) vedl řízení i přes existenci překážky předběžné otázky spočívající v žalobě na určení nezákonnosti zásahu policisty spočívajícího ve výběru kauce. Dle názoru žalobce měl správní orgán v okamžiku, kdy se o existenci této předběžné otázky dozvěděl, řízení přerušit a vyčkat na její vyřešení soudem. V opačném případě správní orgán porušil právo na spravedlivý proces, neboť v řízení byly užity důkazní prostředky, u kterých nebylo prokázáno, že nebyly získány v rozporu se zákonem a tedy jejich užití v daném řízení je v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu, ač zde existovala důvodná pochybnost o jejich pořízení v rozporu s právními předpisy, kterou žalobce předestřel jak v podaném vyjádření k řízení, odvolání, taktéž v žalobě na určení nezákonnosti zásahu Policie ČR.

K tomu žalobce dodává, že již od okamžiku, kdy byl zastaven hlídkou policie, panovala mezi ním a zasahujícím policistou silná averze. Policista sdělil žalobci naměřenou rychlost a nabídl mu vyřešení celé věci v blokovém řízení, což žalobce odmítl. Policisté byli po celou dobu kontroly velice arogantní a po odmítnutí vyřešení přestupku v blokovém řízení přistoupili k důkladné kontrole vozidla žalobce, kdy kontrolovali povinnou výbavu včetně detailní kontroly lékárničky, a poté přistoupili k vybrání kauce. Vzhledem k tomu, že žalobci policista navrhoval vyřešení údajného přestupku v blokovém řízení, ačkoliv toto při naměření tak vysoké rychlosti vozidla není možné, je žalobce toho názoru, že policisté ani žádným skutečným záznamem ve chvíli kontroly nedisponovali a tento sehnali až ad hoc ve snaze žalobci způsobit další potíže.

Výběr kauce zasahujícím policistou byl dle názoru žalobce nezákonný (jak je blíže odůvodněno v žalobě na určení nezákonnosti zásahu). Za nezákonné tedy žalobce považuje i veškeré důkazní prostředky, které policisté získali během celého úkonu. Správní orgán I. stupně k této námitce žalobce, učiněné již po zahájení řízení, uvedl, že jako tzv. privilegovaný důkaz byl užit videozáznam z místa přestupku, pořízený ještě před započítáním úkonu, který žalobce označuje jako nezákonný. K tomuto žalobce uvádí, že správní orgán jako podklady pro rozhodnutí využil i úřední záznam oznámení o přestupku a oznámení o přestupku sepsané na místě, tedy je zřejmé, že byly užity i důkazy, které mohly být pořízeny v rozporu se zákonem. Jen těžko může být užit jako důkaz videozáznam, když není dodán zároveň s údaji o řidiči. Nadto je zapotřebí připustit možnost manipulace s videozáznamem, kdy v tomto kontextu by se dalo správnímu orgánu (který argumentoval jeho přípustností pro jeho pořízení před samotným sporným zásahem) přisvědčit jen tehdy, pokud by předmětný videozáznam

byl jemu předán před započítáním úkonu, v jehož rámci byl proveden nezákonný zásah. V opačném případě, kdy policisté dodávají videozáznamy spolu s ostatními písemnostmi pořízenými v rámci žalovaného zásahu, nelze ani na tento hledět jako na bezvadný.

Nezákonné vedení řízení správním orgánem I. stupně může vést k nenapravitelnému zásahu do práv žalobce. S ohledem na skutečnost, že u trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku je promlčecí doba 15 let a u přestupku je lhůta pro obnovu řízení pouze 3 roky, je možné, že po uplynutí 3 let od nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku soud rozhodne o určení nezákonnosti zásahu policisty, případně o trestném činu zneužití pravomoci úřední osoby a obnova řízení již nebude možná. V takovém případě by již byl zásah do práv žalobce nezhojitelný. Nastala by tak zcela absurdní a paradoxní situace, kdy policisté, kteří získali důkazní prostředky, by v trestním řízení byli uznáni vinnými z šikany žalobce a manipulace s těmito důkazními prostředky, avšak žalobce by již byl povinen vykonat trest zákazu řízení uložený na podkladě právě manipulovaných důkazních prostředků.

Návrh účastníka řízení na přerušení řízení z výše uvedených důvodů může být obstrukčním jednáním jen těžko, zejména proto, že po dobu přerušení řízení dle ust. § 64 se promlčecí doba zániku odpovědnosti za přestupek staví.

Dále žalobce namítal, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení.

Žalobci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně (prostřednictvím jeho zmocněnce), tedy nemohl uplatnit další relevantní odvolací důvody. I když tehdejší zmocněnec obviněného výslovně správní orgán žádal o doručení rozhodnutí, toto mu nikdy zasláno nebylo. Žalobce se tak nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotněprávnímu postupu správního orgánu I. stupně, neboť mu nebylo umožněno seznámit se se zněním rozhodnutí. Žalobce sice v žádosti o doručení rozhodnutí uvedl, že mu obviněný předmětné rozhodnutí zaslal, obviněného však nenapadlo posílat svému kamarádovi zásilku doporučeně, a ta se pravděpodobně nešťastnou náhodou ztratila během přepravy. Proto žalobce podal (prostřednictvím svého zmocněnce) odvolání pouze z důvodu právní opatrnosti, na podkladě telefonické informace, kterou získal zástupce žalobce od žalobce o vydání rozhodnutí ve věci. Zástupce žalobce do odvolání uvedl prvotní argumenty, pro které dle něj nemohlo být rozhodnutí ani vydáno. Dále očekával doručení rozhodnutí, na jehož podkladě by své odvolání doplnil.

Skutečnost, že žalobce podal odvolání, však nemá vliv na skutečnost, že ze strany správního orgánu nebylo zákonným způsobem doručeno rozhodnutí o přestupku, tedy na doručovací adresu zmocněnce.

Žalobce (zástupce žalobce) stanovil správnímu orgánu k doručování svou elektronickou doručovací adresu (v souladu s ust. § 19 správního řádu). Ze spisové dokumentace vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být zasláno na jeho elektronickou doručovací adresu ro.kr@centrum.cz, a když tehdejší zmocněnec nepotvrdil

přijetí zprávy, tato byla odeslána na adresu jeho trvalého bydliště, kde byla údajně doručena tzv. fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

K tomu žalobce dodává, že mu žádná datová zpráva s rozhodnutím doručena nebyla, a má proto pochybnosti, zda vůbec byla odeslána tak, že opustila server žalovaného. Ani v případě, že by taková zpráva skutečně opustila server žalovaného, nejednalo by se o doručování v souladu s právními předpisy, neboť zpráva zřejmě nebyla odeslána z elektronické adresy elektronické podatelny, ale z osobního e-mailu A. K. Na e-mailovou zprávu odeslanou jiným způsobem než z elektronické adresy elektronické podatelny nemůže být hleděno jako na zprávu vypravenou v souladu s právními předpisy, a tedy nelze toto považovat za pokus o doručení na elektronickou doručovací adresu stanovenou účastníkem řízení. Nutnost vypravovat elektronická podání z elektronické podatelny pokládá žalobce za obecně samozřejmý postup, proto se zde nebude rozepisovat o neplatnosti pokusu o doručení při zaslání z jiné elektronické adresy, zejména z důvodu zachování přehlednosti žaloby. Odůvodnění takového postupu je případně přiloženo k žalobě jako příloha (příloha – odůvodnění nutnosti vypravovat zprávy z e-podatelny.pdf).

Nadto se žalobce nemohl o předmětné e-mailové zprávě ani dozvědět, neboť má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny SPAM filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, nikoliv z jiných adres, čímž žalobce eliminuje doručování nevyžádané pošty a případné zmeškání nějakého úkonu, který by měl plynout z datové zprávy, která by se ztratila mezi nevyžádanou poštou. Žalobci žádná e-mailová zpráva od MÚ Hustopeče doručena nebyla.

Žalobce je tedy názoru, že pokusil-li se žalovaný odeslat uvedené písemnosti na uvedenou adresu jinak, než způsobem předjímaným zákonem (tedy z adresy elektronické podatelny), je zapotřebí na písemnost hledět tak, jakoby se o její doručení na elektronickou adresu správní orgán I. stupně nepokusil. Proto nelze též dovozovat účinky doručení fikcí při následném doručení na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce.

K tomu žalobce dále dodává, že rozhodnutí žalovaného bylo de iure doručeno až nahlédnutím zmocněnce žalobce do spisové dokumentace dne 5.3.2014. Rozhodnutí žalovaného nebylo zasláno tehdejšímu zmocněnci na jeho doručovací adresu, nýbrž na adresu trvalého bydliště, kde se zmocněnec nezdržuje. Doručení tak bylo z důvodů uvedených výše neplatné a právní moc vyznačená na napadeném rozhodnutí je tedy chybná.

Chybně provedené měření.

Měření za použití měřicího přístroje PolCam PC 2006 je zatíženo technickými náležitostmi, které musí obsluha měřicího zařízení vzít v potaz při provádění měření. Zejména se jedná o fakt, že se měřicí vozidlo nesmí přiblížit k vozidlu měřenému v době provádění měření, tj. při zaznamenávání měřeného úseku. Jak vyplývá z odůvodnění níže, úsekové měření konkrétně zjistí rychlost měřeného vozidla pouze v případě, že se nezmenší vzdálenost mezi těmito vozidly. Tento postulát budiž potvrzen na následujícím příkladu:

Měřicí vozidlo za svůj měřený úsek ujelo vzdálenost 100 m za čas x a byla vypočtena rychlost y . V případě že se před měřicím vozidlem nacházelo vozidlo měřené, můžeme říci, že se pohybovalo rychlostí y v případě, že za tento časový úsek také urazilo vzdálenost 100 m. Výše zmíněné tvrzení je dodrženo v případě, kdy vzdálenost mezi vozidly na konci měřicího úseku byla větší nebo rovna vzdálenosti na jeho počátku. Tento požadavek se projeví zdánlivou velikostí měřeného vozidla na záznamu z měření. Na počátku měření musí být velikost vozidla na záznamu stejná nebo větší, než na konci měření. Zjednodušeně: je-li velikost vozidla na posledním snímku z měření větší, než na jeho počátku, byla vozidlu naměřena vyšší rychlost, než byla skutečná rychlost jeho pohybu. Nedodržení vzdálenosti mezi měřeným a měřicím vozidlem (tedy jejich přiblížení) se projeví v menší ujeté vzdálenosti měřeného vozidla za čas X , a tím jeho nižší rychlost.

Na záznamu z měření poskytnutého Policií ČR č.j. KRPB-112633-PR-2013-060043-KOK je možno vidět, že je vozidlo na koncích měřených úseků větší, než na jeho počátku, tedy že nedošlo k dodržení požadavku na měření a nejedná se o dokázání rychlosti obviněného, jaká je mu kladena za vinu.

Žalovaný měl proto zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nepřezkoumatelnost, případně, chtěl-li mít žalovaný stoprocentní jistotu, mohl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit mu k doplnění dokazování, např. provedením znaleckého posudku.

K tomu se odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS 5 As 126/2011- 68: „*Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.*

V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“

Správní orgán I. stupně byl tedy sám povinen při provádění důkazu videozáznamem zjistit, zda tento nade vší pochybnost prokazuje, že se vozidlo pohybovalo takovou rychlostí, která mu byla naměřena; pokud tak neučinil, měl žalovaný jeho rozhodnutí zrušit a věc vrátit k doplnění dokazování.

Skutečnost, že při provádění tohoto důkazu správní orgán nezjišťoval, zda tento skutečně prokazuje, že se vozidlo pohybovalo rychlostí 200 km/h (po odečtu tolerance), činí jeho následné rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Dále byla podle záznamu Policie ČR ověřena poloha GPS. Poloha byla uvedena s tolerancí na deseti tisíce uhlových minut, tj. s tolerancí na 31 cm, tato hodnota jasně vylučuje odchylku vlivem nepřesnosti měření. Při kontrole bylo zjištěno, že GPS modul měřidla odkazoval na střední pás dálnice D2.

Je tedy nadevší pochybnost zřejmé, že zařízení nepracovalo v době měření správně. Měření provedené zařízením, které nepracuje správně, nemůže být použito jako důkaz.

Žalobce uznává, že je pravděpodobné, že jel vyšší, než povolenou rychlostí – měl nastavený tempomat na 160 km/h. Ve chvíli, kdy předjížděl kolonu kamionů, spatřil ve zpětném zrcátku, že se k jeho vozidlu zezadu blíží velmi vysokou rychlostí osobní automobil se zapnutými modrými výstražnými světly. V tuto chvíli zrychlil, aby co nejrychleji předjel kolonu a mohl se zařadit před ní do pravého pruhu – žalobce v tuto chvíli nevěděl, že se jedná o vozidlo Policie ČR nebo např. záchranné služby jedoucí k zásahu, v takto vysoké rychlosti vnímal především provoz před s sebou. Skutečnost, že za žalobcem jelo vozidlo s právem přednosti v jízdě, za okolností, kdy žalobce neměl možnost přejet do pravého jízdního pruhu, byla důvodem pro momentální zrychlení žalobce. V žádném případě však žalobce nepřipouští, že by jel tak vysokou rychlostí, jakou mu bylo správním orgánem I. stupně kladeno za vinu. Následně předjel i další vozidla, aby se mohl zařadit do pravého pruhu. Ve chvíli, kdy tak chtěl učinit, spatřil rozsvícený nápis „stop“, tedy zajel ke krajnici, a poté následoval vozidlo PČR.

Uvedené skutečnosti je možné prokázat videozáznamem z měřicího zařízení, ze kterého je zřejmé, že policisté již na počátku pořizování záznamu, kdy se přibližovali vozidlu žalobce, měli rozsvícena výstražná světla modré bary (viz blikající symbol na videozáznamu), a ze kterého též vyplývá, že žalobce neměl možnost bezpečně policejnímu vozidlu uvolnit cestu přejetím do pravého jízdního pruhu, neboť nutností náhlého snížení rychlosti svého vozidla o cca 70 km/h (kamiony v pravém jízdním pruhu se pohybují rychlostí cca 90 km/h, vozidlo žalobce rychlostí cca 160 km/h) by ohrozil bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu.

Policisté tedy zcela zjevně postupovali nezákonně, neboť i přesto, že nejeli k zásahu, tedy neměli oprávnění použít výstražná modrá světla, zcela prokazatelně tyto použili a zneužili je tak ve snaze donutit žalobce náhle výrazně změnit rychlost, kterou následně změřili a domáhali se zaplacení blokové pokuty.

Policisté měli postupovat tak, že již v okamžiku prvního změření rychlosti měli vozidlo žalobce zastavit rozsvícením nápisu „stop“. Tuto povinnost jím ostatně ukládá i ust. § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Není v žádném případě přípustné, aby policisté jeli za vozidlem, které překročilo povolenou rychlost, a čekali, jestli náhodou ještě více nezrychlí, aby mohli uložit vyšší pokutu. Takové jednání by se dalo ad absurdum přirovnat se situací, kdy by byli policisté svědky vraždy, ale místo toho, aby pachatele zadrželi, jej sledovali, jestli náhodou ještě nezavraždí někoho dalšího, aby dostali pochvalu za zadržení závažnějšího zločince.

Postup policistů byl tedy nezákonný, a to od samého počátku jejich konfrontace s žalobcem, až do okamžiku nezákonného vybrání kauce.

Za těchto podmínek není sporu, že důkazní prostředky užití ve správním řízení, byly pořízeny v rozporu se zákonem.

Dále žalobce namítá, že předmětný videozáznam byl upravován, neboť v jeho průběhu se mění rychlost záznamu. Nelze tak vyloučit, že v důsledku manipulace se záznamem nebyla pozměněna časová hodnota v průběhu měření, která má přímý vliv na výpočet rychlosti jízdy měřeným úsekem.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného vydané dne 12.2.2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24.7.2013 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl k jednotlivým žalobním bodům: nezákonně vedené řízení při existenci předběžné otázky.

Co se týká postupu a chování zasahujících policistů v rámci projednávání přestupku uvedl žalovaný, že není oprávněn hodnotit chování policistů v rámci výkonu jejich činnosti. Předmětem činnosti správních orgánů je hodnocení toho, zda konkrétní osoba spáchala či nespáchala přestupek v provozu na pozemních komunikacích. Pokud měl žalobce jakékoliv výhrady k chování zasahujících policistů, mohl se se svou stížností obrátit na příslušný orgán policie, který je oprávněn řešit stížnosti na postup policistů. Uvedl dále, že z obsahu podkladů podaných policií nevyplývá, že by v projednání přestupku s obviněným mělo probíhat nějak nestandardně. Pokud měl žalobce jakékoliv výhrady k postupu policistů, mohl je uvést ihned na místě v oznámení přestupku, kde měl možnost se vyjádřit, což však neučinil.

K námitce týkající se úředního záznamu, který byl pořízen zasahujícími policisty bezprostředně po spáchání přestupku žalobce, uvedl žalovaný, že je známá skutečnost, že dokazování v přestupkovém řízení nemůže spočívat pouze na úředním záznamu, neboť samotný úřední záznam pořízený bezprostředně po spáchání přestupku obviněným poskytuje správnímu orgánu pouze jakousi předběžnou informaci o tom, že byl spáchán přestupek. Podotkl, že k prokázání viny žalobce za spáchání přestupku v předmětném přestupkovém řízení nespočívalo pouze na jednom důkazu, a to zmiňovaném úředním záznamu, nýbrž na několika záznamech, které správní orgán hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž na základě těchto provedených důkazů dospěl k jednoznačnému závěru, že se žalobce za vinu mu kladenému přestupku skutečně dopustil. V daném přestupkovém řízení správní orgán I. stupně jako důkazy provedl oznámení o přestupku ze dne 8.5.2013, oznámení přestupku (formát A5) ze dne 8.5.2013, kopii potvrzení o převzetí kauce z téhož dne, ověřenou kopii ověřovacího listu č. 224/13, videozáznamem pořízeným rychloměrem PolCam PC2006 ze dne 8.5.2013, úřední záznam ze dne 8.5.2013 – pprap. P. K. a výpis z evidenční karty žalobce. Na základě uvedeného tedy nelze konstatovat, že by dokazování spočívalo pouze na úředním záznamu. Úřední záznam o přestupku poskytl správnímu orgánu informaci o tom, že došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti, mající znaky přestupku, informaci o čase, o místě a bližších okolnostech porušení povinnosti uložené zákonem, jakož i o osobě podezřelé z jednání naplňující znaky přestupku. O věrohodnosti udávaných sdělení k okolnostem naplnění skutkové podstaty přestupku uvedeného v úředním záznamu nemá žalovaný pochybnosti, neboť byl pořízen zasahujícím policistou, tedy osobou úřední, ve věci působící se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele. Ve spojení s ostatními důkazy lze dospět k jednoznačnému závěru o vině žalobce za spáchání přestupku.

Ve vztahu k žalobcově námitce, že správní orgán nepřerušil řízení o přestupku, a to z důvodu podezření u zasahujících policistů z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, žalovaný uvádí, že k tomuto postupu nebyl shledán důvod. Ostatně žalobce ani relevantním důkazem nedoložil, že by zmiňovanou žalobu na zasahující policisty podal, a ke kterému soudu, a že by se skutečně nějaké řízení pro tuto věc vedlo.

K námitce na porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení.

Žalovaný nesouhlasí se závěrem žalobce, že mu nebylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně oznámeno a on tak měl být krácen na svých právech tím, že se nemohl seznámit se zněním rozhodnutí. Žalovaný podotýká, že ze správního spisu správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnci žalobce zasláno jednak na doručovací elektronickou adresu, kterou si zvolil, a to z adresy správního orgánu I. stupně, kdy přijetí této zprávy nebylo zmocněncem potvrzeno a současně na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Současně bylo předmětné rozhodnutí zasláno na adresu samotného žalobce. Ve lhůtě pro podání odvolání podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které následně doplnil. Žalovaný je toho názoru, že ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo k pochybení a současně, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť s obsahem rozhodnutí se prokazatelně seznámil, když proti rozhodnutí v zákonné odvolací lhůtě podal odvolání, které poměrně obsáhle odůvodnil. Navíc žalovaný podotýká, že žalobce měl do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby své odvolací námitky případně dále doplnil, což se však nestalo.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno až nahlédnutím zmocněnce žalobce do spisové dokumentace dne 5.3.2014, neboť toto rozhodnutí nemělo být zasláno tehdejšímu zmocněnci na jeho doručovací adresu, nýbrž na adresu trvalého bydliště. Žalovaný považuje toto tvrzení za ryze účelové. Současně podotýká a také dokládá výpisem ze spisového uzlu žalovaného, že předmětné rozhodnutí bylo zasíláno jak na zmocněncem zvolenou adresu pro doručování, kdy přijetí rozhodnutí na této adrese zmocněnec nepotvrdil, tak na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Vzhledem k tomu, že zmocněnec přijetí rozhodnutí na elektronické adrese nepotvrdil, vycházel žalovaný při doručení a také při vyznačení právní moci z údajů na doručence adresované zmocněnci na adresu jeho trvalého pobytu. Dle žalovaného je právní moc na napadeném rozhodnutí vyznačena zcela správně.

K námitce chybně provedeného měření.

K samotným okolnostem přestupkového jednání žalobce uznává, jak sám uvedl, že jel pravděpodobně vyšší než povolenou rychlostí – měl nastavený tempomat na 160 km/h.

Stran námitky žalobce týkající se způsobu měření rychlosti jím řízeného vozidla ze strany Policie ČR, tedy konkrétně, že nedošlo k požadavku na měření, neboť z videozáznamu je patrné, že měřící vozidlo se mělo při provádění měření přiblížit k měřenému vozidlu, že modul GPS měřidla měl odkazovat na střední pás dálnice D2, a že policisté ho měli měřit

v době, kdy měli na vozidle zapnutá modrá výstražná světla, odvolací správní orgán uvádí, že je nepovažuje za důvodné. Jednak je to proto, že žalobce v žalobě neuvádí na základě čeho, tedy jakých podkladů či skutečností dovozuje, že výsledek měření by měl být právě ovlivněn jím uváděnými skutečnostmi. Žalovaný podotýká, že ze strany žalobce se jedná pouze o holá ničím nepodložená tvrzení. Ostatně žalobce či jeho zmocněnec v řízení nikterak nedoložili, že by byli jakkoliv proškoleni k použití předmětného rychloměru a měli tak v daném oboru příslušné znalosti.

Žalovaný nicméně podotýká, že k závěru o správnosti měření rychlosti vozidla obviněného lze v daném případě dospět na základě několika skutečností.

Rychlost vozidla, které v době spáchání přestupku řídil žalobce, byla změřena ověřeným a schváleným měřicím zařízením, které bylo v době spáchání přestupku řádně odzkoušeno a zkaličováno, jak plyne z ověřovacího listu č. 224/12 ze dne 9.10.2012. Platnost tohoto ověřovacího listu byla do 8.10.2013, přičemž ke spáchání přestupku došlo dne 8.5.2013, tedy měření proběhlo v době platnosti ověření.

Žalovaný pak dále uvádí, že námitky žalobce směřující do správného měření rychlosti se vztahují k samotné činnosti Policie ČR, ke kterým měření rychlosti bezpochyby náleží. Přitom žalovaný podotýká, že správním orgánům nepřísluší jakkoliv hodnotit aktivitu Policie ČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníkům Policie ČR patří ze zákona dohled nad bezpečností silničního provozu, resp., zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. Je pak záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů, kteří své činnosti vykonávají kvalifikovaným způsobem, kdy výsledek této činnosti bude odpovídat všem postupům, které je třeba při této činnosti dodržet. Za správnost výsledku své činnosti odpovídá každý policista, jakož i vedoucí příslušného útvaru Policie ČR, kdy výsledky své činnosti stvrzují svými podpisy na podkladech, které následně zasílají správním orgánům jako podklady pro zahájení řízení o přestupcích.

Žalovaný uvedl, že hlídka Policie ČR naměřila vozidlu řízenému obviněným rychlost 207 km/h, a to silničním rychloměrem PolCam PC2006, v.č. 1247PL/2008. Správní orgán I. stupně zohlednil možnou odchylku měřicího zařízení, kdy jako nejnižší skutečná rychlost byla vozidlu řízenému obviněným naměřena rychlost 200 km/h. V daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, žalovaný tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 70 km/h. Součástí spisového materiálu je videozáznam o přestupku zachycující spáchání přestupku. Žalovaný tak nemá důvod pochybovat o výsledcích měření.

Co se týká výhrady žalobce, že videozáznam o spáchaném přestupku, který byl v řízení o přestupku proveden jako důkaz, měl být upravován, tak tuto považuje žalovaný za neopodstatněnou. Je třeba konstatovat, že tento podklad obstarali policisté v rámci své činnosti související s dohledem nad dodržováním pravidel provozu na pozemních komunikacích, a to jako osoby úřední, ve věci působící se všemi právy a povinnostmi veřejného činitele. V průběhu řízení o přestupku nebyl zjištěn jakýkoliv poměr zasahujících

policistů k žalobci, který by mohl mít vliv na přístup v jednání těchto policistů ve vztahu k žalobci a následně na věrohodnost jimi obstaraných podkladů. Navíc za relevantnost obstarávaných podkladů neodpovídají pouze policisté - členové zasahující hlídky, nýbrž jimi obstarávané podklady stvrzuje svým podpisem též vedoucí útvaru, jehož jsou členy. Je tedy vyloučeno, že by zasahující policisté jakkoliv poupravili obstaraný podklad, kterým je právě předmětný videozáznam a bezdůvodně tak obvinili žalobce ze spáchání přestupku a tím záměrně zkreslovali skutečnosti o spáchaném přestupku. Žalovaný si ostatně ani nedokáže představit, jakým způsobem by mohli zasahující policisté zasáhnout do zařízení, kterým je právě předmětný rychloměr, když tento je po každé kalibraci opatřen plombou ověřující instituce právě proto, aby nedocházelo k neoprávněným zásahům do tohoto zařízení.

K námitce žalobce, že při kontrole zaznamenaných údajů GPS mělo být zjištěno, že modul měřidla měl odkazovat na střední pás dálnice D2, žalovaný uvedl, že z žaloby vůbec nevyplývá, jakým způsobem si měl žalobce tyto údaje prověřovat, a proč právě jím zjištěné údaje o poloze by měly být relevantní. V žalobě je sice znázorněna fotografie s číselnými údaji polohy, která byla nejspíše zkopírovaná z neurčeného mapového portálu, nicméně tento údaj o poloze považuje žalovaný pouze za orientační.

K samotnému videozáznamu žalovaný uvedl, že tento začíná v době, kdy se žalobce s vozidlem pohybuje v levém jízdním pruhu dálnice, přičemž předjíždí tři za sebou jedoucí kamiony pohybující se v pravém jízdním pruhu. V tomto okamžiku byla rychlost jím řízeného vozidla 195 km/h. Následně po předjetí těchto kamionů, kdy se v pravém jízdním pruhu již nenacházelo jiné vozidlo, obviněný pokračoval dál v jízdě v levém jízdním pruhu, kdy v této době byl změřen policií, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 107 km/h (bez odečtení tolerance). Nelze tak přisvědčit žalobci, že v době změření rychlosti byl nucen zrychlovat, přičemž neměl možnost se zpátky zařadit do pravého jízdního pruhu. Co se týká námítky žalobce, že policisté již na počátku pořizování záznamu, kdy se přibližovali k jeho vozidlu, měli rozsvícená výstražná světla modré barvy, což má vyplývat z blikajícího symbolu na videozáznamu, žalovaný uvedl, že z pořízeného videozáznamu není tato žalobcem tvrzená skutečnost patrná. Ostatně pokud by měli policisté opravdu zapnutá výstražná světla modré barvy již od samotného počátku zaznamenávání přestupku, jistě by se žalobce ihned po předjetí výše zmíněných kamionů zařadil do pravého jízdního pruhu, kde se v tu dobu nepohybovalo žádné vozidlo a uvolnil by tak jízdu vozidlu s právem přednosti v jízdě. Namísto toho žalobce se svým vozidlem pokračoval v jízdě v levém jízdním pruhu, kde mu byla změřena rychlost jízdy, pro kterou byl uznán vinným z přestupku, ačkoliv měl možnost snížit rychlost a zařadit se do pravého jízdního pruhu.

Žalovaný má za to, že postupoval správně, když se s rozhodnutím MěÚ Hustopeče ze dne 24.7.2013 ztotožnil a dle § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

S ohledem na výše uvedené navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaných správních spisů vyplývá, že jsou v nich založené veškeré podklady, které žalovaný uváděl ve svém písemném vyjádření k žalobě. Jedná se zejména o prvotní Oznámení přestupku sepsaný dne 8.5.2013, v němž uvedeno, že tohoto dne v 15:07 hod. jel žalobce

s vozidlem pod dálnice D2 směr Brno, na kilometru 23 jel jmenovaný rychlostí 207 km/hod., po odečtu odchylky $\pm 3\%$, 200 km/hod., maximální povolená rychlost v úseku je 130 km/hod. Toto naměřeno pomocí zařízení PolCam, provedena zkouška na alkohol měřidlem Dräger, negativní. Řidič řádně poučen. Došlo k porušení § 18/3 z.č. 361/2000 Sb., je podezřelý z přestupku dle § 125c/1f2 z.č. 361/2000 Sb. Uložena kauce ve výši 5.000 Kč dle § 125a z.č. 361/2000 Sb.

V kolonce vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku, není vyplněno vůbec nic, v kolonce podpis, je podpis žalobce a jako svědci jsou uvedeni nstržm. T. K. s tím, že věc se zasílá k vyřízení MěÚ Hustopeče, odbor dopravy.

Pod tím uvedeno podpis policisty, který záznam provedl, pprap. P. K. a pod tím podpis vedoucího npor. Mgr. M. P.

8.5.2013 byl sepsán Policií ČR, dálniční oddělení Podivín Úřední záznam, pod nímž je podepsán pprap. P. K., který uvedl, že tohoto dne byli veleni do denní služby ve složení, VH a obsluha měřícího zařízení PolCam pprap. P. K. a řidič nstržm. T. K. Dle instruktáže prováděli výkon na dálnici D2. K tomuto využívali služebního vozidla VW Passat v civilním provedení, které je vybaveno záznamovým a měřícím zařízením zn. PolCam. V 15:07 hod. na dálnici D2, v prostoru km 23 ve směru jízdy na Brno zaznamenali nejvyšší rychlost před nimi jedoucím vozidlu, 207 km/hod., po odečtu tolerance 200 km/hod. Maximální povolená rychlost byla v daném úseku 130 km/hod. Na toto vozidlo během měření nijak nenajížděli, ani nedojížděli, s vozidlem udržovali po dobu měření stejnou rychlost. Vozidlo bylo poté za použití ZVS a nápisu STOP POLICIE zastaveno na parkovišti BČS Agip na D2, km 17 směr Brno. Dle předložených dokladů, a to OP a ŘP vozidlo řídil J. H., narozený Řidič byl ve vozidle společně se svou přítelkyní. Podrobil se orientační dechové zkoušce na alkohol pomocí přístroje Dräger s negativním výsledkem. Řidiči bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil, ten na místě s přestupkem souhlasil. Dále byl řidič H. řádně poučen o možnosti se vyjádřit do oznámení přestupku, které bylo následně sepsáno na místě. Bylo mu sděleno, že celý přestupkový spis bude předán k dalšímu projednání na MěÚ Hustopeče, odbor dopravy. Do vyjádření se řidič H. nevyjádřil. Sdělil na sebe svůj mobilní telefon. Součástí oznámení je záznam o naměřené rychlosti. Řidiči byla uložena kauce ve výši 5.000 Kč dle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., kterou řidič zaplatil. V době spáchání přestupku nebyla snížena viditelnost – v denní době, vozovka suchu. Provoz na stupni č. 1. Svým jednáním je jmenovaný podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. pro porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.

Dále se tam pak nachází potvrzení o převzetí kauce a poučení řidiče, od něhož byla kauce vybrána s podpisem řidiče i policisty, dále ověřovací list č. 224/12, týkající se silničního rychloměru PolCam PC2006, výrobního čísla 1247 PL/2008, datum ověření 9.10.2012, konec platnosti ověření dne 8.10.2013 a dále je připojen ve správním spise videozáznam z prováděného měření.

6.6.2013 oznámil Městský úřad Hustopeče, odbor dopravy zahájení řízení o přestupku a předvolal k ústnímu jednání žalobce J. H., kde bylo popsáno přestupkové jednání, z něhož je

vinen a byl předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 26.6.2013 v 9:00 hod. 17.6.2013 žalobce osobně oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání převzal.

26.6.2013 byla zaslána MěÚ Hustopeče elektronickou poštou plná moc, kterou udělil J. H. panu R. K.,, trvale bytem, a to k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeného pod sp.zn. dop/2486/13/306 a současně sdělení R. K., v němž sděloval, že obviněný z přestupku se domáhá soudního označení zásahu policistů za nezákonný. V případě, že soud konstatuje, že zásah policistů PČR byl nezákonný, rovněž veškeré důkazní prostředky obstarané při tomto zásahu jsou důkazní prostředky získané v rozporu se zákonem. V daném případě, bude-li postup policie označen za protizákonný, vyjde najevo, že důkazní prostředky byly získány v rozporu se zákonem a jsou tak nepřípustné s tím, že předmětná žaloba je podána u Městského soudu v Praze. Dále je obviněný z přestupku toho názoru, jak uvedeno, že zasahující policisté se svým jednáním mohli dopustit trestného činu zneužití pravomocí úřední osoby ve smyslu § 329 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Uvedené otázky jsou předběžnou otázkou vůči předmětnému řízení ve smyslu § 57 správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žádal proto správní orgán, aby přerušil řízení do rozhodnutí soudu a orgánů činných v trestním řízení o tom, zda postup byl zákonný a dále o tom, zda byl spáchán trestný čin. Žádal správní orgán o doručování veškerých písemností v rámci tohoto řízení na e-mail

Protokolu o ústním jednání ze dne 26.6.2013 vyplynulo, že obviněný, ač byl řádně předvolán, se k ústnímu jednání nedostavil, a ani svou nepřítomnost řádně neomluvil, zmocněnec obviněného se k ústnímu jednání rovněž nedostavil, a ani svou nepřítomnost řádně neomluvil. Uvedeno, že dle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů zahajuje správní orgán ústní jednání o přestupku a sděluje v nepřítomnosti obviněného jeho zmocněnce obvinění pro přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. a dále je popsáno přestupkové jednání, kterého se měl žalobce dopustit.

Správní orgán pak provedl dokazování listinami obsaženými ve spis PČR, Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Podivín, vedené pod č.j. KRPB-112633-1/PŘ-2013-06043-KOK, kdy byly čteny listinné důkazy, a to oznámení o přestupku z 8.5.2013, oznámení přestupku (formát A5) z 8.5.2013, kopie potvrzení o převzetí kauce z 8.5.2013, ověřená kopie ověřovacího listu č. 224/12 a byl proveden důkaz v elektronické podobě obsažený ve spise, byl shlédnut videozáznam rychloměru PolCam PC2006 ze dne 8.5.2013 a dále byly čten úřední záznam z 8.5.2013 podepsaný prap. P. K. a výpis z evidenční karty osoby J. H.

Čteno sdělení zmocněnce obviněného z přestupku R. K., kterým se omlouval z nařízeného ústního jednání a důvody této omluvy, po zvážení možnosti přerušení řízení ve smyslu § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán MěÚ Hustopeče, odbor dopravy, dospěl k závěru, že této možnosti nevyužije. Správní orgán, jak uvedl, bral ohled především na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení podle ust. 6 a lhůty pro vydání rozhodnutí o přestupku, kterým je obecně věnováno ust. § 71 správního řádu. Správní orgán neshledal žádost zmocněnce obviněného k přerušení řízení ve smyslu ust. § 64 správního řádu

opodstatněnou, a to proto, že předmětem řízení o přestupku je projednání toho, zda obviněnému lze přičítat, že se dopustil přestupku a nikoliv, zda policisté byli oprávněni vybrat od obviněného kauci, a jakým způsobem. Správní orgán pak uvedl, že se neztotožňuje s obviněným, že v případě uznání nezákonnosti policejního úkonu (vybrání kauce) soudem jsou veškeré důkazní prostředky obsažené v policejním spise v rozporu se zákonem. Z policejního spisu nevyplývá žádná skutečnost, která může mít vliv na řádné projednání přestupku. O nevyhovění žádosti na přerušení řízení bude zmocněnec obviněného písemně vyrozuměn. Dále uvedeno, že při hodnocení důkazů obsažených ve správním spise postupoval správní orgán dle ust. § 50 a násl. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, přičemž pečlivě přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Konstatuje se, že v souladu se zásadami činnosti správních orgánů byl v rozsahu stanoveném správními předpisy zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, umožňující vydání rozhodnutí ve věci.

Správní orgán pak přistoupil, jak uvedeno, k vydání rozhodnutí o vině obviněného a uložení sankce za přestupek.

Ve spise se pak nachází Oznámení – odpověď na žádost o přerušení řízení zaslané obecnému zmocněnci žalobce R. K., jeho odpověď na žádost o přerušení řízení. MěÚ Hustopeče, odbor dopravy pak vydal pod sp.zn. dop/2486/13/306, č.j. MUH/28683/13/306 24.7.2013 rozhodnutí o přestupku, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen tím, že dne 8.5.2013 v 15:07 hod. na dálnici D-2 v km 23 v katastru obci Starovice, směr jízdy Brno, jako řidič osobního motorového vozidla tovární zn. Audi r.z. 6B2 3849 překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 km/h a více; okamžitá rychlost ve výši 207 km/h (po odečtu 200 km/h) naměřenou silničním rychloměr PolCam PC2006, výr. č. 1247PL/2008, s platností ověření do 8.10.2013, tedy při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, porušením ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a za to se mu ukládá dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. pokuta ve výši 8.000 Kč a podle ust. § 125c odst. 5 uvedeného zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak uvedeno, že zásadním podkladem pro rozhodnutí je v tomto případě videozáznam pořízený PČR z jedoucího osobního motorového vozidla, na němž je zaznamenána jízda obviněného včetně jeho rychlosti. Tento záznam trvá 1 minutu a 58 sekund (od 15:07:03 do 15:09:01 hod.). Na videozáznamu je zachycena jízda obviněného, kdy v čase 15:07:09 jede vozidlo řízené obviněným rychlostí 195 km/h, následně vozidlo zrychluje, kdy v čase 15:07:27 hod. jede rychlostí 207 km/h. Po dobu zaznamenané jízdy obviněného, jede jeho vozidlo na dálnici, převážně v levém jízdním pruhu, kdy míjí vozidla jedoucí v pravém jízdním pruhu. Z videozáznamu pak není zjevná žádná nebezpečná jízda policejního vozidla jedoucího za vozidlem řízeným obviněným ve vztahu k jeho vozidlu.

Mezi podklady jsou pak i ručně vyplněný formulář oznámení přestupku, dále pak ověřovací list č. 224/12 ze dne 9.10.2012, vystavený autorizovaným metrologickým

střediskem RAMET C.H.M.a.s. k silničnímu rychloměru PolCam PC2006 výrobní č. 1247PL/2008, kterým byla rychlost vozidla řízeného obviněným měřena (č. rychloměru je uvedeno ve videozáznamu) a ten prokazuje, že příslušné měřidlo má platné ověření, a to až do 8.10.2013.

Uvedeno pak, že z pořízeného videozáznamu ani jiných podkladů obsažených ve správním spise nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že měření nebylo provedeno v souladu s právními předpisy. Stran správnosti prováděného měření a jeho výsledku tak nejsou dány žádné relevantní pochybnosti, stav věci byl řádně a bezpečně zjištěn.

Dále pak uvedeno, že ve zpracovaném spisovém materiálu PČR byl přiložen úřední záznam sepsaný dne 8.5.2013 zakročujícím policistou, ve kterém bylo mimo popsání skutku překročení rychlosti jízdy obviněného popsán děj před a po zastavení vozidla řízeného obviněným, včetně toho, že po zastavení osobního motorového vozidla tov. zn. se na místě řidiče nacházel obviněný a na místě spolujezdce žena. Tento úřední záznam neslouží správnímu orgánu jako důkaz k prokázání protiprávního jednání obviněného, ale pouze jako informace o měření rychlosti včetně jeho výsledku a jednání s obviněným na místě zastavení.

Pokud jde o uvedené rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, toto bylo zasíláno, jak vyplývá ze spisu, Městským úřadem Hustopeče na e-mailovou adresu R. K., a to 24.7.2013 v 8:43 hod.

Poté, kdy bylo zjištěno, že toto rozhodnutí nebylo z uvedené schránky vyzvednuto, Městský úřad Hustopeče zaslal uvedené rozhodnutí téhož dne ještě i na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce R. K., a to s poznámkou zásilku nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dnů a z doručky pak bylo zjištěno, že zásilka byla vložena do schránky jmenovaného dne 6.8.2013 a rozhodnutí bylo zasíláno i samotnému žalobci rovněž dne 24.7.2013 a tento ho osobně převzal, jak z doručky vyplývá, 25.7.2013.

8.8.2013 ve 22:47 hod. zasílal zmocněnec žalobce R. K. prostřednictvím e-mailu Městskému úřadu Hustopeče odvolání do rozhodnutí č.j. dop/2486/13/306, v jehož textu je uvedeno, že se odvolává proti rozhodnutí vydané ve věci výše uvedené spisové značky, a totéž, tedy stejný text odvolání pak zaslal zmocněnec žalobce R. K. e-mailovou poštou Městskému úřadu Hustopeče 13.8.2013 ve 20:20 hod.

27.8.2013 e-mailovou poštou zasílá Městský úřad Hustopeče zmocněnci žalobce R. K. výzvu k odstranění nedostatků + určení lhůty, kdy výzva se týkala odstranění nedostatků odvolání a lhůta byla určena nejpozději do 5 dnů od doručení uvedeného usnesení, jež je součástí výzvy. Toto bylo zasíláno také na adresu trvalého bydliště zmocněnce, který tuto výzvu osobně převzal 28.8.2013.

Žádné doplnění odvolání ve stanovené lhůtě nebylo správnímu orgánu zasláno a tento pak postoupil spis odvolacímu orgánu, tj. žalovanému, který ho převzal 9.9.2013.

9.9. pak zaslal MěÚ Hustopeče zmocněnec žalobce doplnění odůvodnění odvolání, kde uvádí stejné skutečnosti, jako později podané žalobě.

Městský úřad Hustopeče doplnění odvolání postupuje 23.9.2013 žalovanému a o této skutečnosti e-mailovou poštou vyrozumívá i zmocněnce žalobce a současně tuto skutečnost sděluje i samotnému žalobci.

12.2.2014 ve věci žalovaný vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče ze dne 24.7.2013 potvrdil, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že se zcela ztotožnil s rozhodnutím prvostupňového správního orgánu, když i žalovaný má za zcela nesporné, že se obviněný z přestupku dopustil jednání, které je uvedeno a specifikováno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že ani jedna z žalobních námitek žalobce důvodná není.

Pokud žalobce namítal, že správní orgán měl řízení o přestupku přerušit podle § 64 správního řádu, soud uvádí:

Tuto námitku žalobce soud stejně jako správní orgán I. stupně i žalovaný nepokládá za důvodnou. Žalovaný se s touto námitkou také vypořádal na straně 4 druhý odstavec odůvodnění svého rozhodnutí.

K této námitce soud uvádí. Z žádného listinného důkazu založeného ve správním spise nevyplývá, že silniční kontrola prováděná policisty Policií ČR spočívající v měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem v popsáném úseku a následné zastavení žalobce policisty, by probíhalo nějakým nestandardním způsobem.

Prvotní, co po změření rychlosti a zastavení žalobce policisté provedli, tedy jejich první úkon poté, kdy sdělili žalobci, z jakého přestupkového jednání je podezřen, sepsali Oznámení přestupku, kde rukou policisty jsou vypsány údaje o žalobci a dále popis přestupkového jednání žalobce ze dne 8.5.2013. Žalobce byl evidentně seznámen s tím, z jakého přestupku je podezírán a v kolonce tohoto Oznámení – a to vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku, žalobce vůbec nic neuvedl, pouze toto Oznámení přestupku podepsal. Jednání s žalobcem byli přítomni dva policisté, kteří prováděli měření rychlosti.

Pokud by jednání policistů vůči žalobci bylo nestandardní, tedy pokud by se k němu chovali nějakým hrubým nebo nepřijatelným způsobem, zajisté by žalobce tuto skutečnost uvedl právě do Oznámení přestupku, kde je občanu dána možnost, aby celou situaci ohledně přestupkového jednání, případně i jiné skutečnosti vysvětlil, což žalobce neučinil.

Z žádného podkladu nevyplývá, že by policisté měli žalobce nutit nebo přemlouvat k vyřízení věci v blokovém řízení. Naopak, v Oznámení přestupku je ihned uvedeno, že věc bude zaslána k vyřízení odboru dopravy Městského úřadu Hustopeče.

Pokud žalobce namítá, že pokud nedojde k přerušení řízení a vyčkání rozhodnutí soudu ve věci žaloby proti zasahujícím policistům, která dle žalobce má být vyřízena Městským soudem v Praze nebo vyčkání rozhodnutí ve věci týkající se trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, šlo by o nezákonně vedené řízení správním orgánem I. stupně a k nenapravitelnému zásahu do práv žalobce.

Soud zde uvádí, jak již přestřel shora, že pokud by žalobce měl podezření na to, že policisté se dopustili trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele, či z jiných důvodů pokládal jejich chování za nepřijatelné, rozhodně by učinil to, co soud již uvedl, a navíc žalobce v průběhu celého správního řízení, ale ani poté, kdy byla již podána žaloba k soudu, tj. 10 měsíců poté, kdy k přestupkovému jednání došlo, nepředložil soudu vůbec žádný důkaz o tom, že podával trestní oznámení na zneužití pravomoci veřejného činitele na uvedené dva policisty, nebo že by se obracel ohledně nepřijatelného chování policistů vůči své osobě na nějaký policejní orgán, či podal žalobu k soudu.

Soud tedy tvrzení žalobce pokládá za tvrzení ryze účelové, naprosto ničím nepodložené, když poprvé tuto námitku žalobce vznáší v odvolání do prvostupňového rozhodnutí.

Navíc pak již v doplnění odvolání ohledně této skutečnosti žalobce uvádí, že „*policisté zřejmě šikanovali řidiče a postupovali v rozporu se zákonem*“, přičemž v podstatě nic bližšího k šikaně či nezákonnému postupu neuvádí.

Pokud žalobce pokládal za nezákonný postup to, že žalobce byl vyzván ke složení kaucí ve výši 5.000 Kč, kterou na místě zaplatil, o této skutečnosti je sepsáno hned na místě potvrzení o převzetí kaucí, důvody, pro které byla kaucí žádána, a žalobce byl, jak z potvrzení o převzetí kaucí vyplývá, seznámen s důsledky vybrání kaucí a podmínkách jejího vrácení dle § 125a odst. 5 a 6 zákona č. 361/2000 Sb., takže v tomto rozhodně nelze spatřovat žádné šikanózní nebo nezákonné jednání policistů.

Soud tedy uzavírá, že tato žalobní námitka důvodná není.

Pokud jde o druhou žalobní námitku spočívající v porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení, i tuto námitku soud pokládá za námitku neodůvodněnou.

Pokud jde o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo správně doručováno zmocněnci žalobce R. K., a to nejprve na jeho e-mailovou adresu a současně, když zásilka nebyla vyzvednuta, na adresu jeho trvalého pobytu, kterou sám zmocněnec v plné moci uvedl a současně také, a to nad rámec i samotnému žalobci. Zmocněnci žalobce byla zásilka vložena do schránky 6.8.2013 a žalobce sám osobně rozhodnutí převzal 25.7.2013 a již 8.8.2013

zmocněnec žalobce zaslal e-mailovou poštou odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a toto pak bylo odesláno ještě jednou, a to dne 13.8.2013, tedy odvolání bylo podáno včas.

Pokud žalobce tvrdí, že prvostupňové rozhodnutí bylo zasíláno v rozporu se zákonem, tedy správním řádem, není toto pravdou.

Podle § 19 odst. 1, písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Podle § 19 odst. 2 správního řádu, není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemností.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.

V daném případě správní orgán doručoval jednak na e-mailovou adresu zmocněnce, kterou tento sdělil, a když zjistil, že není zřejmé, že zásilka byla vyzvednuta, doručoval pak na adresu, kterou uvedl zmocněnec v plné moci, kterou do správního spisu založil, na adresu trvalého bydliště, a to

Žádnou jinou než adresu trvalého pobytu zmocněnec neuvedl, nesdělil tedy žádnou doručovací adresu, která by byla jiná než adresa trvalého bydliště, ani nesdělil správnímu orgánu, že na adrese trvalého bydliště se nezdržuje.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákona nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, které mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Správní orgán tedy doručoval na elektronickou adresu, protože nebylo jisté, že si písemnost, tedy rozhodnutí zmocněnec vyzvedl, doručoval na adresu trvalého bydliště, kterou zmocněnec uvedl ve své plné moci, když žádnou jinou doručovací adresu nesdělil a navíc z opatrnosti doručil rozhodnutí i samotnému žalobci.

Ve lhůtě stanovené zákonem proti uvedenému rozhodnutí zmocněnec za žalobce podal odvolání (8.8.) a podal ho pak znovu, kdy bylo odesíláno z jeho e-mailové adresy dne 13.8.2013.

Poté, kdy byl vyzván k odstranění nedostatků uvedeného podání a byla mu také usnesením určena lhůta k odstranění nedostatků (5 dnů od doručení rozhodnutí), bylo posléze odvolání zmocněncem doplněno, a to dne 9.9.2013 a toto doplnění odvolání bylo zasláno ze strany MěÚ Hustopeče, kam bylo doručeno, žalovanému.

Ve věci pak žalovaný vydal rozhodnutí dne 12.2.2014.

Je tedy zcela evidentní, že jak samotný žalobce, tak i jeho zmocněnec, byli s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznámeni, a že rozhodnutí bylo doručeno zákonným způsobem.

Vyplývá to jednak z připojených doručenek, ale i z toho, že ve lhůtě stanovené pro odvolání bylo odvolání podáno a poté na výzvu správního orgánu i doplněno, takže po podání odvolání a jeho doplnění (když dle zmocněnce nebyly v doplněném odvolání uvedeny všechny námitky, které žalobce měl proti prvostupňovému rozhodnutí), měl žalobce, resp. jeho zmocněnec dostatek času, aby toto odvolání bylo ještě dále doplněno, neboť žalovaný ve věci rozhodl až 12.2.2014.

Soud zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně rozhodnutí doručoval zmocněnci jednak na jím uvedenou e-mailovou adresu a jednak na adresu trvalého bydliště, kterou uvedl v plné moci, když správnímu orgánu žádnou jinou adresu nesdělil.

V případě doručení na adresu trvalého bydliště bylo zmocněnci řádně doručeno fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu).

Soud však zdůrazňuje, že v dané věci je rozhodující, že s obsahem rozhodnutí se zmocněnec seznámil, odvolání podal a také ho doplnil, což je zcela evidentní, a proto tuto námitku soud pokládá vysloveně za námitku účelovou, žalobní námitku, která důvodná není.

Pokud pak jde o poslední žalobní námitku týkající se zjištění skutkového stavu, který dle žalobce nebyl správně a náležitě zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť provedené měření ze strany policistů bylo chybné, ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožnil.

Žalobce k doplnění své žaloby předložil sice dvě fotografie, z nichž má mimo jiné dle něho vyplývat, že měření nebylo prováděno správně. Z těchto fotografií se však nedá vůbec poznat, zda jimi žalobce demonstroval nějakou jinou situaci, nebo případ měření rychlosti jeho vozidla, když z uvedených fotografií to nelze poznat. Jeho úvahy, proč měření nepokládá za správné, jsou pouze teoretické, neboť žalobce nijak neprokázal, že on sám by byl odborníkem na měření rychlosti vozidel a způsobů jeho provedení, když soud má za to, že z videozáznamu, který je součástí správního spisu, a který byl v průběhu správního řízení jako důkaz proveden, nevyplývá, že při měření rychlosti vozidla žalobce v měřeném úseku by došlo k nějakému pochybení ze strany policistů měření provádějících, když z předloženého

ověřovacího listu bylo zjištěno, že měření bylo prováděno ověřeným silničním rychloměrem PolCam PC2006.

Měření bylo prováděno příslušníky Policie ČR, Dálničního oddělení Podivín, tedy policisty, kteří takovéto měření zajisté neprováděli poprvé, policisty, kteří byli zajisté seznámeni s návodem k obsluze měřicího zařízení, když na dálničním oddělení pracovali, policisty, kteří neměli žádný vztah k žalobci, z ničeho nevyplývalo, že žalobce by je znal a měl s nimi v dřívější době nějakou negativní zkušenost. Oni sami tedy dle názoru soudu nemohli mít žádný zájem na tom, aby obvinili z přestupkového jednání nevinného člověka, neboť pokud by tomu tak nebylo, zajisté by to pro ně znamenalo kázeňský postih.

Soud tedy dospěl k závěru, že z policejního spisu, který byl zaslán správnímu orgánu, zcela jednoznačně vyplývá, a to ze všech podkladů v něm založených, že přestupkového jednání, z něhož byl žalobce obviněn, se tento dopustil, když dle § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více.

Z policejního spisu bylo zjištěno, že naměřená rychlost policií u vozidla žalobce, který žalobce řídil, byla v době měření 207 km/hod., po odpočtu možné odchylky 200 km/hod., což je přestupkovým jednáním dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2.

Podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., za takový přestupek se uloží pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč a podle odst. 5 se uloží za takový přestupek zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku.

Soud zhodnotil, že uložené sankce žalobci za přestupkové jednání byly v souladu se zákonem a byly také řádně správními orgány odůvodněny.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde žalovaného, kromě běžné úřední činnosti tomuto žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o

kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. dubna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně